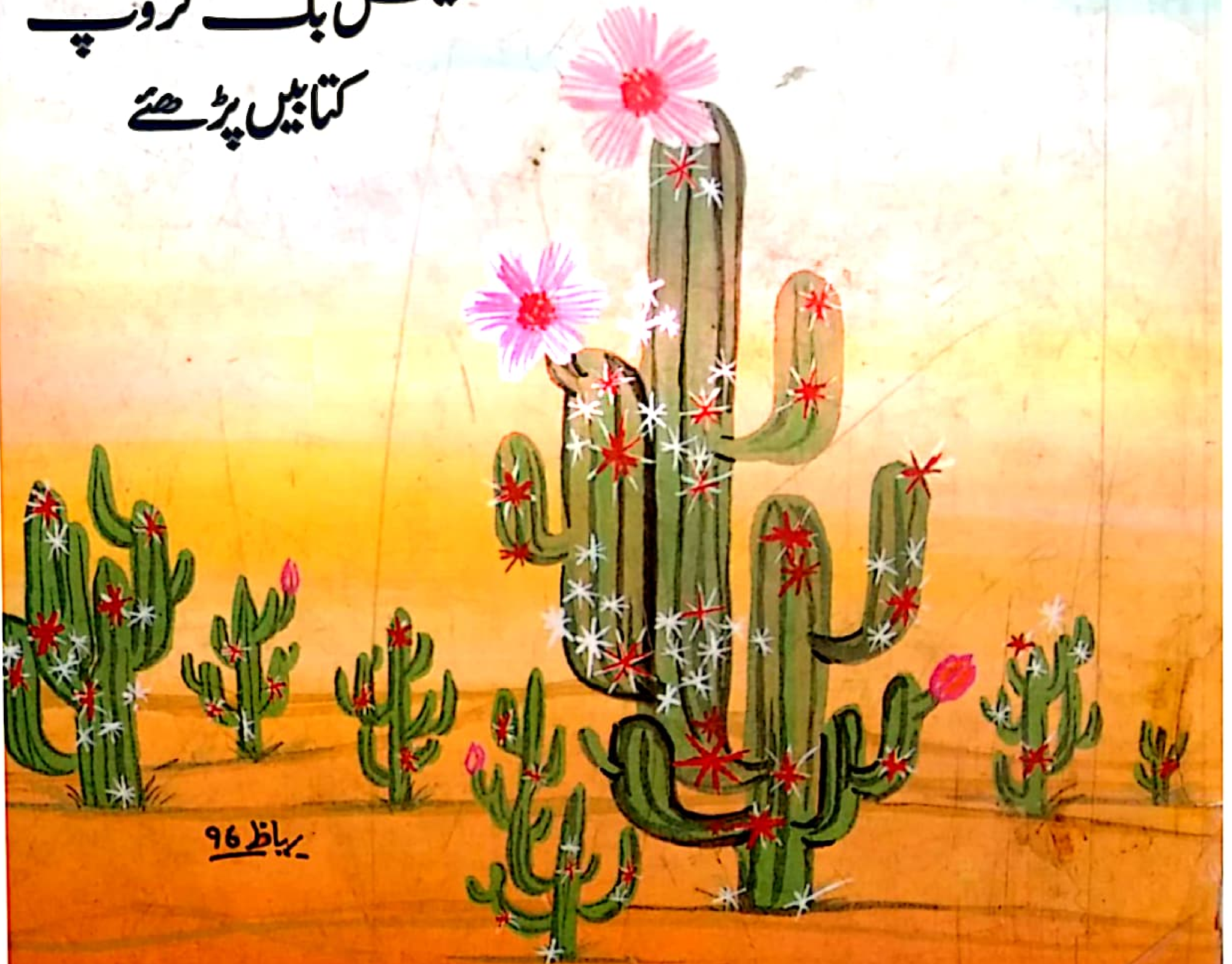
برفاں ہیٹھ تندور

تجمل کلیم

برفاں ہیٹھ تندور

تجمل کلیم

فکشن ہاؤس

۱۸۔ مزنگ روڈ، لاہور

انتساب

عذرا تے ضرغام حیدر

دے ناں

برفاں ہیٹھ تندور

تجمل کلیم

تیری واج ای دَسّے گی راہ مینوں
بڑی ڈھُوڑ اے چاواں دے وگ اگے
سُجّے پیر مجبوری دے چھالیاں توں
اُتوں عشق نے آکھیا لگ اگے

فہرست

نہ بئ میں نہیں پوُری پینی
ادھی ترڑکے! ادھی راتیں

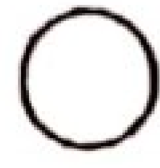
مر مر کے جِین تے کہَ ذرا
ایس اوکھی زمین تے کہَ ذرا

دساں نہُواں دی کھانا ایں ڈر کاہدا
کسے کمّی کمین تے کہَ ذرا

چھڈ بات انگور دی دِھی والی
اج اتھرو پِین تے کہَ ذرا

شاہ ساہ دی کھیڈ نوں جان لوے
ایہدی شین نوں سین تے کہ ذرا

دکھ سانبھاں گے ساہواں دے نال تیرا
سانوں ایہدا امین تے کہ ذرا

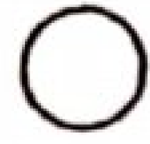
اگے روگ اُلدّی بیٹھاں
سارے سجن سدّی بیٹھاں

اکھ دی بولی کیوں نہ سمجھاں
عشق وَلی دی گدّی بیٹھاں

دھرتی میرے پیو دا ویہڑا
کون مہاجر؟ جدّی بیٹھاں

پاگل ہو کے سمجھاں آئیاں
ٹھیک سیانے رڈّی بیٹھاں

اکے پکے پیراں اُتے
خورے کیہ کیہ لدّی بیٹھاں

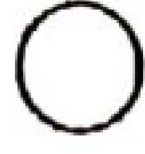
اِک میرا ہمسایا سی
لگدا اماں جایا سی

شیشا پُچھدا پِھردا اے
پتھر کدھروں آیا سی

اوڑک مسجد بُھگتے گی
میں اِک مندر ڈھایا سی

اَج اوہ آقا جمدی اے
جمدی صرف رعایا سی

میں اک سُولی گڈی سی
نہیں نہیں، بُوٹا لایا سی

اکھ کھولی تے دُکھاں دے جال ویکھے
اُتوں ہنڈدے جِندڑی نال ویکھے

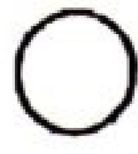
اِک دن سی ہجر دا سال ورگا
اسیں دن نہیں سالاں دے سال ویکھے

اُں کیڑے دے رزق دی سوچ ربا
اِسیں بُھکھاں توں وِکدے بال ویکھے

میں نچیاں جگ دے سُکھ پاروں
سَد بُلھے نوں میری دھمال ویکھے

اسیں ویکھیا خون دا رنگ رچّا
اسیں پھُل کپاہواں دے لال ویکھے

ایس جھلے کلیم نوں روگ دِلا
ایہنوں آکھ سُو ویلے دی چال ویکھے

سوچاں سے نیں وِکری نہیں
ڈنگ دی وی بے فِکری نہیں

مینوں بال نہ سمجھی توں
قلم اے ہتھ وچ بِکری نہیں

کِسراں رُوپ پتنگ اُڈے
دل رکھیا اے کِکری نہیں

عشق بیماری جاوے کیہ
ایہ کوئی سِر دی سِکری نہیں

کاسا پھڑ لاں چھاواں لئی
دھُپ ایڈی وی شِکری نہیں

اس لئی اُڈیا رنگ سی خورے
اپنے نال ای جنگ سی خورے

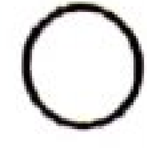
زندگی مُول نہ مگروں لتھی
اونتر جائی منگ سی خورے

مِہنا سُن کے ٹوٹے ہویا
دل شیشے دی ونگ سی خورے

ہمت وی مُنہ بھرنے ڈِگی
لیکھ اڑائی ٹنگ سی خورے

سوچاں وچ فتور سی چوکھا
یاں فر زندگی تنگ سی خورے

اوہ تے چاہندا سی کجھ منگاں
مینوں میتھوں سنگ سی خورے

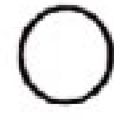
ہونْی ہو کے رہنْی دل تے لگے رکیہ
دو ساہواں دی گل اے پچھے اگے رکیہ

اوہنوں اندروں کڈھنْا میرے وس اِچ نہیں
دل وچ اُگیا بُوٹا بندا کھگے کیہ

جس دن توں میں ساہواں گِروی دھر آیا
ویلا سوچ رہیا اے میتھوں ٹھگے کیہ

نسلی رولا سمجھ نہیں آوندی اُٹھیا کیوں
اِکو ماں تے پیو اے کالے بگے کیہ

چھڈ کلیم بُرے دا کھیڑا چُپاں وَٹ
توُں اوتار ولی نہیں تینوں لگے کیہ

دنیا بنّد پٹاری وانگر
کھولے کون مداری وانگر

ساہ جُثے دا سچا رِشتا
کھوٹا ساڈی یاری وانگر

دُکھاں ڈاڈھا چسکا دِتا
قسمے چیز کراری وانگر

اکھ راتاں نوُں کھُلّی رہندی
اوس بزار دی باری وانگر

اِک ہیرے نوُں کہندا رہناں
کٹ کلیجا آری وانگر

○

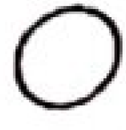
یاں تے چھڈ دے واگ نصیبا
یاں فِر جھٹ کُو جاگ نصیبا

تیرے ناں توں رقصاّ ٹوراں
اِک سی کالا ناگ نصیبا

آس بنیرا کس لئی ڈھاواں
مُڑ نہ جاوے کاگ نصیبا

آپے سڑدا بلدا رہناں
چھیڑ کے دیپک راگ نصیبا

سُکھ ووہٹی دا گھُنڈ کیہ چکدا
بھر نہیں سکیا لاگ نصیبا

جھرٹا

ویہر کھلوتا سی جگ اگے
ہار ڈِگیا پیو دی پگ اگے

عشق عقل نوُں سٹ کے کنڈ پچھے
مال آپ رَکھاوَندا اے ٹھگ اگے

تیری واج ای دَسّے گی راہ مینوں
بڑی دُھوڑ اے چاواں دے وگ اگے

سُجّے پَیر مجبوری دے چھالیاں توَں
اُتوں عشق نے آکھیا لگ اگے

بُرے بندے دا بݨے گا کیہ خورے
سَپ خوف دا پچھے تے اَگ اَگے

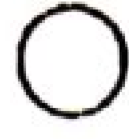
اندر فیر کڑچ نہ ہووے
غیر دا وسیا سچ نہ ہووے

موت تے وعدا کوئی نہیں بھلدا
بندا اصلوں کچ نہ ہووے

پتھر نہیں! میں پھٹ وکھاواں
تیرا دل جے کچ نہ ہووے

جند کدوں دی ٹھر ٹھر جاوے
جے ساہواں دا مچ نہ ہووے

سچ نشے توں سبھ نوں روکاں
جے پر مینوں پچ نہ ہووے

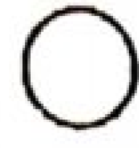
سوچ دی بُلبُل چوُں کیہ کردی
گوُنگے حرفاں نوُں کیہ کردی

وقت کڑا ہے سبھ نوُں تلیا
ساڈی کُلّی شوُں کیہ کردی

غرض بڑُے سن کُتّاں اندر
فریاداں دی جوُں کیہ کردی

خوف تے راکھا نہیں سی بنْنا
جند اکڑا کے لوُں کیہ کردی

دل پُھٹی تے رِتّبھاں بھانبڑ
سڑدی نہ تے رُوں کیہ کردی

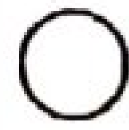
میں تیری تصویر پاڑ دیواں کسے نوں کیہ اے
غزل دا مطلع وگاڑ دیواں کسے نوں کیہ اے

میں دل دے کمرے چ روپ ہرنی نوں کھلا چھڈاں
تے باہر رانجھاں نوں تاڑ دیواں کسے نوں کیہ اے

میں تن حرفاں نوں "شہر" کہہ کے کراں نظارا
تے فیر آپے اجاڑ دیواں کسے نوں کیہ اے

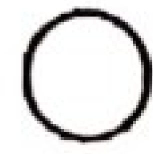
میں درد چوراں نوں شور کر کے پھڑا وی سکناں
جے آپ جُسّے دی آڑ دیواں کسے نوں کیہ اے

کلیم لوکاں نے ایہنوں کورا نہیں رہن دیتا
میں دل دا ورقا ای پاڑ دیواں کسے نوں کیہ اے

لیکھ لکیر تے ہتھ وچ رہنی ہوندی اے
بھاویں جسراں باراں ٹھنی ہوندی اے

منہ دا بوہا پہلاں اوہ کھڑکاندی اے
جہڑی گل آخر تے کہنی ہوندی اے

ہُن وی آس امیداں ڈکھ
پالن ہار تے دیداں رکھ

لیکھا جگ دیاں خُشیاں موڑ
ایہ لَے' میریاں عیداں رکھ

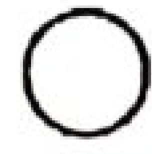
روپ زبان دا کچا ای
نالو نال رسیداں رکھ

Scanned with CamScanner

عشق تویت نوں کُنّےّ سہی
ساہواں وِچ خریداں "رکھ"☆

توں اُلیائی نہ دیویں
سُر تے نال مریداں رکھ

☆ رکھ : تویت توں مراد سونے چاندی دا وی ہوندا اے تے "رکھ" ٹونے ٹوٹکے والے تویت نوں وی آکھیا جاندا اے۔

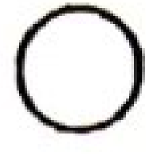
ویکھ رہیا واں ہاسے مَردے
اِتھے کیہ سی پاسے مَردے

سِدھا ہونا مجبوری سی
کیہ مطلب! اِکواسے مردے؟

میری اکھ نے پِیہاں کَٹّیاں
نہیں تے بدّل پیاسے مردے

آزادی لئی سورج ورگے
ویکھے بنھ مڑاسے مردے

اصلی گھار قبر نوں منّیا
ویکھ کے پکھی واسے مردے

گل پیار دی چھیڑ تے کجھ ہووے
بڑے دُور آں نیڑ تے کجھ ہووے

ایویں راہواں دے نال نہ کھیہ دِلا
کوئی سُونہ گویڑ تے کجھ ہووے

کاراں کوٹھیاں منگاں تے نہ دیویں
ساڈے بالاں دے تیڑ تے کجھ ہووے

نویں پھٹ تے سانجھے نیں ساریاں دے
اج پہلی تریڑ تے کجھ ہووے

رَج سون دا مرن دے بعد سوچیں
جھٹ اکھاں اُگھیڑ تے کجھ ہووے

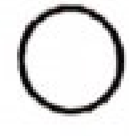
سوچاں دی وَل کِدّھر گئی
شعراں دی ڈَل کِدّھر گئی

ڈُبی بیڑی لبھدا نہیں
ویکھ رھیاں چھَل کدھر گئی

دارُو پی کے پُھُدے او
کِکراں دی کھَل کدھر گئی

ریفل تے مقتول دی اے
پاگل رِجھی چَل کدھر گئی

سَپ لوکاں نُوں آکھے سَپ
کیوں بھئی ایہ گَل کدھر گئی

اج سَویر توَں چنگے آں
واہوا دیر توں چنگے آں

دُھپ سہنے آں وَٹّے نہیں
ابھی بیر توَں چنگے آں

سوچاں وچ اک جگنو اے
گھُپ انھیر توَں چنگے آں

سَوں جائیے تے لگدا اے
چار چفیر توَں چنگے آں

بھاویں رَتّی بھارے نہیں
منگویں سیر توں چنگے آں

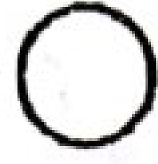
دس دل نوں کیوں نہ ٹُک لگے
جدوں تیرے ای پیار تے شک لگے

ساہ میرے تے راہواں دا لیکھ ہوئے
مر جاواں تے منجی تے لک لگے

اُچا نک تے ایویں محاورا اے
اکو جہے نیں سبھاں نوں نک لگے

دس بنّدا نصیب نوں کیہ آکھے
جدوں انّب دے بوٹے نوں اک لگے

خوش ہوواں تے وٹّا وی پُھل جاپے
رُس جاواں تے چونڈھی وی چک لگے

سوچ غماں دی بِھیڑ چ کھَڑدی ویکھی اے
پہلی وار بلا اک تڑدی ویکھی اے

توں ویکھی اے مائی' ننگے پیر تے دھپ
میں سڑکاں تے جنت سڑدی ویکھی اے

آہویں نیویں سہ جاندا اے
جیہڑا جیندا رہ جاندا اے

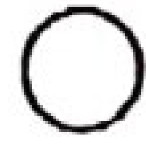
دھرتی کڈّی اے کیہ جاناں
اپنا منجّا ڈیہ جاندا اے

سُکا ویکھ کے ہتھ نہ لاویں
سُر دا تِیلا وَیہ جاندا اے

اکھاں نے تردا نہیں ڈِٹھا
جہڑا دُکھ دی تہ جاندا اے

ساہ دے چور دا فن تے ویکھو
بندا تکدا رہ جاندا اے

میرا اندر اندرو اندری
میتوں بھیڑا کہ جاندا اے

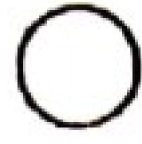
مُشکاں باہیں کسّی جا
نال گناہ وی دَسی جا

میں بدّل آں رو لاں گا
توں تے پھُل ایں ہس جا

سجن ایں تے سینے لگ
پتھر ایں تے وسی جا

کوھلو جُتیا ہویا ایں
جِنّا مرضی نسی جا

وعدا پھاہیا لگدا ای
ڈِھلّی چھڈی رَسی ، جا

پیار دی مالا جپدے رہے آں
لبھنا کیہ سی، کھپدے رہے آں

وَن اُگے تے اوھدی مرضی
اُنج تے بنّدے نپدے رہے آں

خط پتر ای ٹُلّے نہیں سن
رُکھاں تے وی چھپدے رہے آں

بُلھا ہونا شرط سی خورے
پَپّناں کاہدا! ٹپدے رہے آں

اج اِک گھر نہ بنیا ساتھوں
کل پیراں تے تھپدے رہے آں

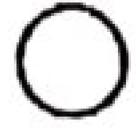
اکھ پئی پھڑکے ادھی راتیں
لگ گیئے دھڑکے ادھی راتیں

دِل دی کالھی دھڑکن ہجراں
بُوہا کھڑکے ادھی راتیں

نہ بئی میں نہیں پوُری رِہیٔ
ادھی تڑکے! ادھی راتیں

سجیاں سجیاں اکھاں دے وچ
چانن رڑکے ادھی راتیں

بدلاں فیر کلیم نوں ڈٹھا
سڑکے ادھی راتیں

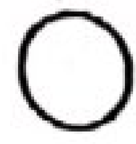
ہمت کیہ ہتھیار نہیں ہوندی
دل نہ چھڈیں ہار نہیں ہوندی

موتاں کیس بہانے آون
جھڑی تھاں ٹھیار نہیں ہوندی

کسراں سچا رہ سکنا واں
اک ویلے تکرار نہیں ہوندی

ورھیاں اُتے وَس لینے آں
صدیاں تیکر مار نہیں ہوندی

انہونی نوُں مَن کلیما
انہونی بیکار نہیں ہوندی

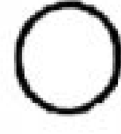
ہتھیں یاداں دے شہر اجاڑ دِتے
خط یار دے چُمّے تے پاڑ دِتے

ساڈے نال دے وِک کے محل لے گئے
اسیں کُلی دے گھ وی ساڑ دتے

جِنے دُکھ سی دِل دی جیل اندر
تالا صبر دا لایا تے تاڑ دتے

کِتے اِٹاں دا مینہ تے عشق جھلا
کِتے عشق نے کٹ پہاڑ دتے

جُتی بالاں دی لینہ لئی مال وی دے
رَبّا جہنوں ای جیٹھ تے ہاڑ دِتے

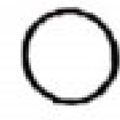
پھٹ جگر دے دھو وی چُکیاں
اکھاں تینوں رو وی چُکیاں

ربا میرے کھاتے پا دے
اوہنے قسماں جو وی چُکیاں

اکھاں راہواں تکی جاوݨ
نبضاں تھک کھلو وی چُکیاں

خُشیاں رَج کے چوری کر لے
اِک وی چکی، دو وی چُکیاں

"کُن" والے نوں لبھدا پھرناں
اُنگلاں مِٹی گو وی چُکیاں

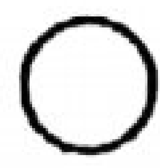
ٹھُڈیاں نال نہ مویا تے
میں جے پتھر ہویا تے

کھوہ پَینڈی نوُں سمجھیں گا
تیرا پُتر رویا تے

چارے پھاہے لگے آں
کُنڈی، ڈور، گڈویا، تے!

بات پتے دی دسے گا
ایہہ جے پاگل ہویا تے

لے بئی سجناں اَج توَں بعد
میں تیرے لئی مویا تے!

انبر وَل نوں چُماں تے سُک جاواں
دُکھ ہوواں تے کدوں دا مُک جاواں

تیرے پیار نے جھلیاں کر دِتا
آپ واج ماراں آپے رُک جاواں

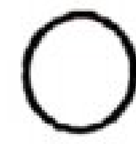
ربا ساون دی جھڑی اُدھار دے دے
اینا روواں کہ اندروں سُک جاواں

ایس چاء نے راہواں دے وس پایا
تینوں لبھدا لبھدا لک جاواں

ہتھیں دکھ کماواں تے سانبھ لواں
خیر سکھاں دی ملے تے تھک جاواں

چنگا ہووے تے دوویں ای جنت جایئے
توں رام ہوویں میں ڈی جھک جاواں

ویلا سدا کلیم نوں یاد رکھے
انج ویلے دے سینے چ ٹھک جاواں

گھُٹ صبر دا بھریا ہووے
دل فِر کیوں نہ ٹھریا ہووے

ساون رُت دا نقشا کھچاں؟
جسراں چانن ڈریا ہووے

اوہنوں کیوں نہیں تارُو مَنڈے
جِہڑا مر کے تریا ہووے

کِرچی کِرچی ہو جانا واں
جد کوئی مھٹا جریا ہووے

کھوٹی شے دا دُکھ ہوندا اے
مُل جے پُورا بھریا ہووے

وعدے پُورے کر نہیں جاندا
سوچ رہیاں کیوں مَر نہیں جاندا

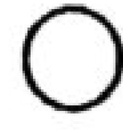
جس دن نہ مزدوری لبھے
بُوہے ولوں گھر نہیں جاندا

سِر ساہواں دی پَنڈ نہیں ہوندی
مُردا ایویں تَر نہیں جاندا

میرا سِینا دَم کرواؤ
میرے اندروں ڈر نہیں جاندا

کاواں تک نوُں ذات پیاری
بنّدا سُن کے مر نہیں جاندا

اج کلیم نے نِیویں سُٹی
جسراں بنّدا ہر نہیں جاندا

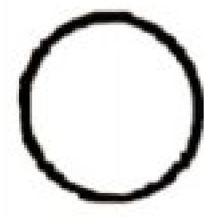
جگ میرے لئی اوپرا تاں ہویا
جدوں ناں دُپہراں دا چھاں ہویا

غم جہندا وی ہووے اوہ آ رہوے
میرا دل نہ ہویا سَراں ہویا

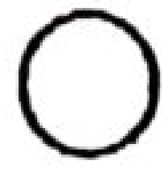
اکھ وگی تے ویکھ لئیں سُک جاناں
تیرے دُکھاں دا بھاویں چنھاں ہویا

روز آس دے پھُل کِھڑا جاوے
ایہناں لوکاں توں چنگا تے کاں ہویا

لوک اج وی بھُلے نہیں پیار ساڈا
جدوں رویا واں تیرا ای ناں ہویا

لیکھاں نال مکاں تے پا لے
خورے جت جائیں چال تے پا لے

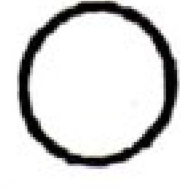
گولی وانگر وَج کے مِلیا
ہجر سنیہڑا گَجّ کے مِلیا

میں تے غیر نوں وِتھّی دِتی
توں کیوں اگوں بھَج کے مِلیا

اِک اِک مِلنا چیتے کیتا
اج میں تینوں رَج کے مِلیا

دُکھ دا بدّل سر ہویا تے
جھڑ مِلیا گج کے مِلیا

یار کلیم نہ چھڈیں اُنج پر
سوچ کے کھاویں کَج کے مِلیا

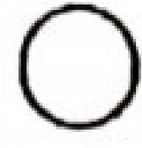

بہہ کے کلّا توں کیوں روویں
جا وے جھلّا توں کیوں روویں

کھیڈ وفا دی توں کیہ سمجھیں
توں انولا توں کیوں روویں

میری اکھ دے ہونداں سونداں
خیری سلاّ توں کیوں روویں

میں تے رووّاں اکلاپے توں
ہیں وے ملاّ! توں کیوں روویں

دانا بِیجیں گا' تے سِٹے آون گے
ڈِلّی ماریں گا' تے اِٹے آون گے

ساون بھادوں میرے وانگ نہ روئے تے
سَت سمندر گِٹے گِٹے آون گے

پُترا چُپ دے معنی اودوں سمجھیں گا
جس دن تیری داڑھی چِٹے آون گے

اودوں خورے ڈھیر سجاکھا منّن گے
جس دن اکھاں تے بھروٹے آون گے

اندر فیر کلیم اے بارِش زوراں دی
اکھ کھولی تے باہر وی چِھٹے آون گے

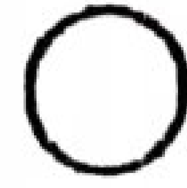
لیکاں کُٹی جاندے او
دھرتی پُٹی جاندے او

گھنٹا گھنٹا دِسدے نہیں
لمّی چھُٹی جاندے او

ماواں کد تک جِین گیاں
رُکھ تے پُٹی جاندے او

دُکھ پتھرٔ نہ پِنڈا کچّ
ایویں ٹُٹی جاندے او

اتھرو چوکھے بھارے نہیں
کاہنوں سُٹی جاندے او

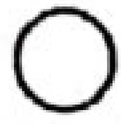
روپ سُروپ گھمنڈ وے ربا
ڈاڈھی کوڑی کھنڈ وے ربا

کیہ تلاں میں اندروں ویہلا
مُکھ بنایا جنڈ وے ربا

جُت گیا رسماں دا کوڑا
ہاری میری کنڈ وے ربا

عمراں لمیاں نوں لوکاں دے
ربا دے ونڈ زندگی میری

کوئی نہ جوڑ میرا تے لیکھ
ربا دے ونڈ میں کوھُو اوہ

سِک سِک کے مِلی مراد پاروں
رہن دھری اے جِند اولاد پاروں

لیکھ نہ وی ٹورے تے لبھ لیناں
دُکھ نوَیں توں نوَاں سواد پاروں

اوتھے وِیر نے تُمّے دی وَل بِیجی
بھوئیں چھڈی سی جہڑی کماد پاروں

کِتے رُڑھے نیں نوٹ ثقافتاں تے
کِتے آٹا نہ لبھا جہاد پاروں

اک گل تے پچُھ کلیم اوہنوں
کوئی دُکھ وی روندا اے داد پاروں

دِل دا شِیشا صاف تے نہیں ناں
توں پِھر کِیتا معاف تے نہیں ناں

توں کیوں ہجر سزاواں دیویں
تیرے ہتھ انصاف تے نہیں ناں

پریاں ہر اک تھاں ہوندیاں نیں
جھنگ دے وچ کوہ قاف تے نہیں ناں

میرے لیڑے رَت بھرے نیں
تیرے ہتھ وی صاف تے نہیں ناں

کٹھیاں جیِن دی عادت پا کے
وَکھ ہونا انصاف تے نہیں ناں

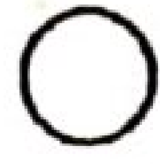
رسماں کہ کے دُوری جاواں
اوہنوں دَسّ مجبوری جاواں

ملبا سٹ صبر دا آپے
کھوہ نیناں دے پُوری جاواں

ہتھ میرے گلمے نوں ترسن
اَپنی چھڈ کے دُوری جاواں

خُشیاں خورے چیڑ نیم میری
چار چفیرے گھُوری جاواں

لوکو! میری ماں مر گئی اے
رووّاں یاں مزدوری جاواں

صِلا پیار دا ویریا قہر تے نہیں
تینوں دِل ای دِتّا اے زہر تے نہیں

ہر بندے دے ہتھ اے اِٹ روڑا
ایہ شہر وی تیرا ای شہر تے نہیں

ساہواں نال ای جائے گا غم تیرا
کُنج سُکے گی اکھ اے نہر تے نہیں

یار ہس کے لنگھے نیں غیر وانگوں
میرے لیکھ دا پِچھلا پہر تے نہیں

ہتھیں سنکھیا دِتّا ای نفرتاں دا
ہُن کدے جے کھویں وی ٹھہر! تے نہیں

Scanned with CamScanner

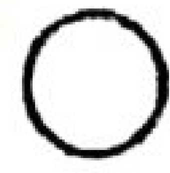
رُکھاں واںگ اُچیری اُگے
گاٹا بیج دلیری اُگے

میری وار دا پانی لا لے
میری نہیں تے تیری اُگے

مینوں پتھر مارن والے
تیرے گھر وچ بیری اُگے

ڈاڈھا ڈنگر چھڈ دیندا اے
نہیں تے کنک بتھیری اُگے

اِکو شرطے موت قبولی
دھرتی تے اِک ڈھیری اُگے

اِک تے منزل دُور سی ہجراں
اُتوں دل مجبور سی ہجراں

ٹھنڈیاں ساہواں سیکا مارن
برفاں ہیٹھ تندُور سی ہجراں

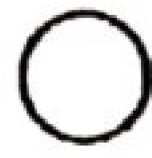
سُولی ٹُر پئی پچھے پچھے
میرا ناں منصور سی ہجراں

Scanned with CamScanner

جتھے چاہیا، سِدھیاں گلاں
ساری دھرتی طوُر سی جِسراں

سجناں میرے عیب اُچھالے
سوہنی نہیں، اوہ حوُر سی جِسراں

اوہ کیتا جو سجن چاہیا
یاں اوہنوں منظور سی جِسراں

دُکھ دے راہیا اوکھ پسنّدا کجھُ تے کہَ
اپنا حال توں چنگا منّدا کجھُ تے کہَ

چپُ تے موت دا دُوجا ناں اے خیر ہووی
بھاویں کوَڑا بولے بنّدا' کجھُ تے کہَ

اپنے کول تجربا رکھنا وَیر جہیا
کیہ دیندا اے پیار دا دھندا' کجھ تے کہَ

سارے جگ دی اکھ اے میری چپُ اُتے
جسبھ نوں آکھ سنہری دنّدا کجھُ تے کہ

خُشیاں بارے کہن کلیم ضروری نہیں
دُبکلوں کڈھ لے روگ پلندا کجھُ تے کہ

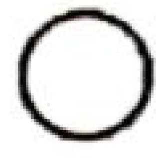
مینہ وسیا تے چوئی چھَت
میرے حال تے روئی چھَت

اج سورج دی آکڑ بھَن
کانے بنھ کے لوئی چھت

لیکھا میرا کجھُ تے چھڈ
کوئی سجن کوئی چھت

وِچھ گئی میرے جُسے تے
میتھوں پہلاں موئی چھت

اوہندا ننگ کجیناں اے
جِہدے سِر تے ہوئی چھت

اکھ رِکھی اے رِسیتی نہیں
میں لُکن دی کیتی نہیں

جگرا تا اے عمراں دا
رَب دی قسمے رِپیتی نہیں

یاں توُں مرنوں ڈرنا ایں
یاں تیرے تے رِبیتی نہیں

ربا توُں اِس لائق ایں
جنت پاروں نیتی نہیں

مَر تے میں وی جانا اے
اڈی چپُ چپیتی نہیں

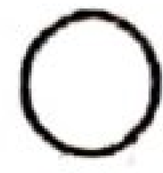
عمروں لمی راہ نہ لیندا
جے ایہہ عشق وساہ نہ لیندا

ہجر دا زہر پچائی پھرناں
توں تے دُوجا ساہ نہ لیندا

راہواں کیہ سن، جے اوہ ویری
متھے لیکاں واہ نہ لیندا

اج کل اِکو رولے وچ آں
اوہ نہ لیندا آہ نہ لیندا

یار کلیم جے جیٹا ہُندا
ویلے نال نبھاہ نہ لیندا؟

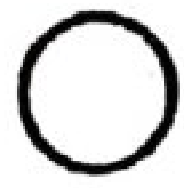
قسمے تیرا توڑ ای نہیں
تیرا چنّ دا جوڑ ای نہیں

جیناں اک مجبوری اے
تینوں کہن دی لوڑ ای نہیں

ہور ہزاراں کمیاں نیں
اِکو تیری تھوڑ ای نہیں

حق دی راہ تے ٹُر کے تک
بلکل سِدھی موڑ ای نہیں

یار کلیما لگدا اے
اوہنوں تیری لوڑ ای نہیں

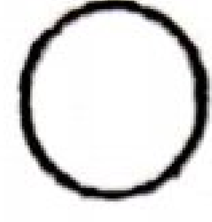
کتھے ویکھے سُکھ تے دُکھ
انّبر دَل اِک رُکھ تے دُکھ

اوہدے مُنّہ تے زردی سی
دِسّے چن دے مُکھ تے دُکھ

تھَواں لا کے رکھنا واں
خط تے خط، نہیں، دُکھ تے دُکھ

میں کلا تے رونے دو
اونتر جائں سُکھ تے دُکھ

ہس لے جِنا ہسنا ای
انت قبر دی گُھٹ تے دُکھ

ذہناں وچ فتور نہ گڈِیں
لالچ حرص غرور نہ گڈِیں

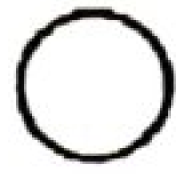
توُں تے میرے اندر رہنائیں
میرے لئی کوہ طوُر نہ گڈیں

اِٹ رِجنی وی مہنگی ہووے
مُنے تھاں مزدور نہ گڈیں

میں بُھکھاں دا کوہیا ہویاں
سُولی چوکھی دور نہ گڈیں

جِینا ای تے عمل دی پَیلی
ہر شے گڈ لئیں حوُر نہ گڈیں

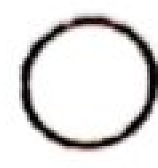

یار ہووے تے سون دی رُت ہووے
بنا پیتیاں کھڑا نہ دُھت ہووے

اک بُت سندھوری وکھا ربا
جہدی سوا کوُ گز دی گُت ہووے

فِر اوہنوں اے، سانوُں نہیں لوڑ اوہدی
اللہ پاک! جے مِٹی دا بُت ہووے

کنڈ ننگی دا ڈر نہیں رہ جاندا
بھاویں چھلے دے وچ وی پت ہووے

خوف انھیرے ٹال برابر
ہمت دیوے بال برابر

ہجر ہنڈاندے صدیاں ہوئیاں
اِک اِک دن سی سال برابر

شیشے وچ تریڑ بُری اے
بھاویں ہووے وال برابر

ویلے دا مقروض نہ ہوویں
کر دے ویلے نال برابر

باقی جیون آپو اپنا
اپنا ماضی، حال برابر

سُکھ تے چھاواں تیکر اے
سَکیاں ماواں تیکر اے

دوزخ بُھگتی جانا واں
پہنچ خداواں تیکر اے

جگ دا کیوں احسان لَواں
کم تے کاواں تیکر اے

بے فائدا جِہی زندگی اے
شور بلاواں تیکر اے

دَساں زندگی کِنی اے
صِرف دُعاواں تیکر اے

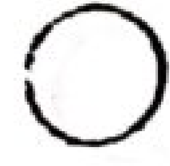
ویکھ کے راہواں ملیاں پٹئیاں
گھر بیٹھے نوں کھلیاں پٹئیاں

عشق سی خورے تھوک دا سودا
پیڑاں ہور سولیاں پٹئیاں

بلی اثراں والی نکلی
چوہیاں دے گل ٹلیاں پٹئیاں

نال انھیرے لے کے آئیاں
راہواں گل نہیں کلیاں پٹئیاں

اسماناں دی چھت توں لہ آ
تک بنیاداں ہلیاں پٹئیاں

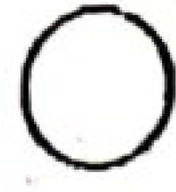
یاداں ہُوکاں مارن لگیاں
اگ نوں پھُوکاں مارن لگیاں

پگڈنڈی تے رات دا پینڈا
راہواں شُوکاں مارن لگیاں

فیر رنڈاپا دوزخ آکھن
سوچن پھُوکاں مارن لگیاں

ویکھ کے مُکھے بالاں پاسے
ڈَیناں کوکاں مارن لگیاں

تیز ہواواں مٹھیاں ہو کے
نال سلُوکاں مارن لگیاں

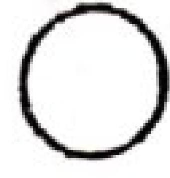
پَیسا ریہڑا ہو سکدا اے
دُوجا کہرڑا ہو سکدا اے

وَٹ پچھانہ نہیں سُوتر ہوئی
خالی ویہڑا ہو سکدا اے

ڈھونڈ رہیاں رسماں دا باغی
آوے جہرڑا ہو سکدا اے

تنگ نظری جے اندروں کڈھیے
کھلا ویہڑا ہو سکدا اے

قاصد چپ اے یار کلیما
ہجر سنیہرڑا ہو سکدا اے

اکھاں میٹ کے ترڑ جانا واں
اندر کدھرے کھڑ جانا واں

سوں جاواں تے لیکھ ڈراوے
کھپرا سپ آں، لڑ جانا واں

نکتا کیہ اے سمجھ نہیں آندی
نکتے تے اپڑ جانا واں

توں پرچھاواں کیوں نہ ہوویں
تیری خاطر سڑ جانا واں

اکھاں میرے وس وچ نہیں جے
دل اگے تے اڑ جانا واں

شیشے دا لشکارا اے
بیلی کہن اشارا اے

اکھ سمندر ہوندی اے
چکھ لے پانی کھارا اے

رُوپ دا مُل گھٹا ربا
لاگت مٹی گارا اے

مُکھ مکان دے پرچے وچ
میرے ناں للکارا اے

بوری بستر بنھ کلیم
ہور کسے دا وارا اے

کھیڈ وگاڑی سوچاں دی
کُلی ساڑی سوچاں دی

اکھر دا تَن کجّنّ لئی
چادر پاڑی سوچاں دی

رُوپ گواندھی آ بنْیا
قسمت ماڑی سوچاں دی

شعر مؤکّل حاضر سی
سُنْ کے تاڑی سوچاں دی

فیر کلیم اُڈیک رہیاں
"سوئیْ ہاڑی" سوچاں دی

ساہواں نال اُبال رہیا واں
اجکل زندگی گال رہیا واں

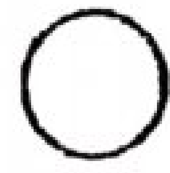
میں پتھر دے وچ نہیں رہندا
فیر وی رُکھاں جال رہیا واں

مَن جُثے دے واڑے اندر
ہوکے پیڑاں پال رہیا واں

اونا اپنے نال نہیں ٹریا
جنا تیرے نال رہیا واں

رُوپ تے دل دی بازی وچ میں
وَدھ توں وَدھ اِک چال رہیا واں

لوکی سمجھن شعر کلیما
میں تے دِیوے بال رہیا واں

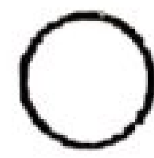
بُوہا دل دا کھولاں تے فیر کہنا
ہنجو ہن وی ڈولھاں تے فیر کہنا

مینوں پتا اے دل نہیں نال میرے
ایندے دکھڑے پھولاں تے فیر کہنا

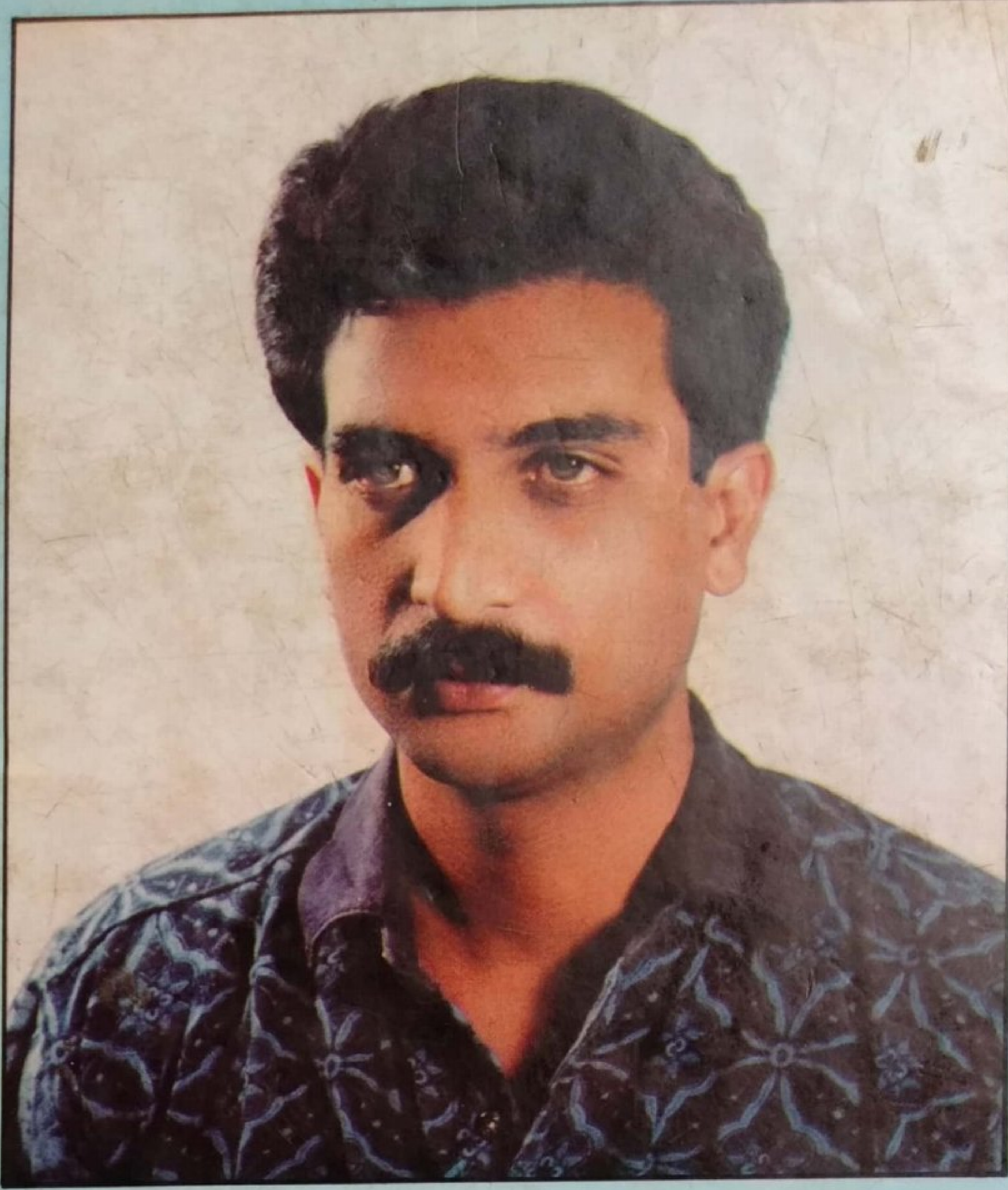
اج یاداں دی گُتھلی نہ کھوہوو
ایہنوں ڈولھاں پھرولاں تے فیر کہنا

راہ بیٹھے نوں بھیڑا نہ کہی جاؤ
اوہدے نال جے بولاں تے فیر کہنا

میری اکھ انصاف دی تکڑی اے
ڈنڈی مار کے تولاں تے فیر کہنا

اَکھاں دَھر کے شِیشے ساہویں
بَدّل پیاسے ویکھ رہیا واں

ناں	= تجمل حسین
تخلص	= کلیم
جنم	= 26 مارچ 1960 کریشن نگر لاہور
پیو دا ناں	= محمد شفیع
ماں جی دا ناں	= رشیدہ بیگم
کِتّا	= ملازمت محکمہ تعلیم چونیاں
سرپرست	= پنجابی ادبی سنگت چونیاں
پتا	= ضرغام ہاؤس محلّہ رسول نگر چونیاں ضلع قصور

فکشن ہاؤس

۱۸۔ مزنگ روڈ، لاہور

